בת מזוגא חמרא שריא [א]וסימניך יפה כח הבן מכח האב אמר רב יהודה שקיטנא אריכי שקי וסומקי שריא וסימניך מורזמא גוצי וסומקי אסירי וסימניך ננס פסול אריכי שקי וירוקי אסירי וסימניך [ב]ירוקין פסולין אמר רב יהודה שלך זה [ג]השולה דגים מן הים דוכיפת שהודו כפות תניא נמי הכי דוכיפת שהודו כפות וזהו שהביא שמיר לבית המקדש ר' יוחנן כי הוה חזי שלך אמר [1]משפטיך תהום רבה כי הוה חזי נמלה אמר צדקתך כהררי אל אמר אמימר לקני ובטני שריין שקנאי ובטנאי מקום שנהגו לאכול אוכלין מקום שנהגו שלא לאכול אין אוכלין אטו במנהגא תליא מילתא אין ולא קשיא הא באתרא דשכיחי פרס ועזניה הא באתרא דלא שכיחי פרס ועזניה אמר אביי קואי וקקואי אסירי קקואתא שריא במערבא מלקו עילוה וקרו לה תחוותא ת"ר א] [2]תנשמת [ד]באות שבעופות אתה אומר באות שבעופות או אינו אלא באות שבשרצים אמרת צא ולמד מי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן דבר הלמד מענינו במה הכתוב מדבר בעופות אף כאן בעופות תניא נמי גבי שרצים כה"ג תנשמת באות שבשרצים אתה אומר באות שבשרצים או אינו אלא באות שבעופות אמרת צא ולמד מי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן דבר הלמד מענינו במה הכתוב מדבר בשרצים אף כאן בשרצים אמר אביי באות שבעופות קיפוף באות שבשרצים קורפדאי אמר רב יהודה קאת זו [ה]הקוק רחם ז' שרקרק א"ר יוחנן למה נקרא שמו רחם כיון שבא רחם באו רחמים לעולם אמר רב ביבי בר אביי והוא דיתיב אמידי ועביד שרקרק וגמירי דאי יתיב אארעא ושריק אתא משיחא שנאמר [3]אשרקה להם ואקבצם א"ל רב ארא בר שימי למר בר רב אידאי והא ההוא דיתיב בי כרבא ושרק ואתא גלל אפסקיה למוחיה א"ל ההוא [ו]בדיא הוה ת"ר [ז]עורב זה עורב את כל [ח]העורב להביא עורב העמקי למינו להביא עורב הבא בראשי יונים אמר מר עורב זה עורב אטו קמן קאי אלא אימא עורב זה עורב אוכמא וכן הוא אומר [4]קווצותיו תלתלים שחורות כעורב העמקי [ט]חיוורא וכן הוא אומר [5]ומראהו עמוק מן העור [י]כמראה חמה העמוקה מן הצל ועורב הבא בראשי יונים אמר רב פפא לא תימא דאתי בריש יוני אלא דדמי רישיה לדיונה ת"ר הנץ זה הנץ למינהו להביא את בר חיריא מאי בר חיריא אמר אביי שורינקא אמר רב יהודה החסידה זו דיה לבנה למה נקרא שמה חסידה שעושה חסידות עם חברותיה האנפה זו דיה רגזנית למה נקרא שמה אנפה (א) שמנאפת עם חברותיה אמר רב חנן בר רב חסדא אמר רב חסדא אמר רב חנן בריה דרבא אמר רב [כ]עשרים וארבעה עופות טמאין הן א"ל רב חנן בר רב חסדא לרב חסדא דהיכא אי דויקרא עשרים הוו אי דמשנה תורה עשרים וחד הוו וכי תימא דאה דכתיבא בויקרא ולא כתיבא במשנה תורה שדייה עלייהו אכתי עשרין ותרין הוו אמר ליה הכי אמר אבוה דאמך משמיה דרב [ל]למינה למינו [7]למינהו הרי כאן ארבע אי הכי עשרין ושית הוו אמר אביי דאה וראה אחת היא דאי סלקא דעתך תרתי אינון

מכדי

בת מוגא חמרא. זה שמה: **יפה כח הבן.** הלכה היא בפרק כל הנשבעין בשבועות (דף מז.): **שקיטנא.** שם העוף ויש בהן שני מינין אותם ששוקיהן ארוכין וגופו אדום שרי: **מורזמא.** שם עוף שהיה מוחזק להם בטהור ושוקיו ארוכין וגופו אדום: **ננס פסול.** במומי כהנים בבכורות (דף מה:): **ירוקין פסולין.** גבי נחמרו מעיה תנן ליה במתניתין (לעיל דף נ.): **זה השולה דגים מן הים.** איגהו הוו בקיאי ביה והוא עורב המים: **שהודו כפות.** כרבלתו עבה ודומה כמי שכפולה לתוך הראש וכפותה שם והוא עוף גדול כתרנגול [א] וקורין לו פואו"ן שלבי"א: **וזהו שהביא שמיר למקדש.** דהא נגר טורא מתרגמינן ליה(ס) והוא תרנגולא ברא ובגיטין בפרק מי שאחזו (דף סח:) מפרש מאי עביד ביה דמנגר ביה טורא: **לדקתך כהררי אל.** דאפי' נמלה אית ליה חיותא כגדולה: **ומשפטיך אף בתהום רבה.** שזמנתה שלך לשפוט ולעשות נקמתך בדגת הים להמית המזומנים למות. לשון מורי. לישנא אחרינא לנמלה הוא אומר לדקתך כהררי אל שמזונותיה מזומנין לה בלא טורח ועם מי שאתה נשפט אתה דנו עד תהום רבה כגון שלך שטורח לנקש שם מזונותיו: **לקני ובטני שריא שקנאי ובטנאי מקום שנהגו כו':** **דשכיחי.** שרגילים שהוחזקו שם פרס ועזניה אסירי דהני נמי בחד סימן אתו ושמא ממינם הן באתרא דלא שכיחי פרס ועזניה שרו דהא מסתמא לא מחזקינן להו דלא שכיחי בישוב: **(תחופא) באות שבעופות.** עוף הצועק בלילה נו"איט"ה בלע"ז: **באות שבשרצים.** טלפ"א. תרי תנשמת כתיבי חד בעופות וחד בשרצים: **דבר הלמד מענינו.** אחד מי"ג מדות היא: **קיפוף.** נו"איט"א. ולי נראה שקורין קלב"א שורי"ן שדומה לטלפ"א שבשרצים: **קורפדאי.** טלפ"א: **רחמים.** מטר: **אמידי.** על שום דבר: **ועביד שרקרק.** כשהוא מצפצף נשמע כאומר שרקרק: **דאי יתיב אארעא.** ואינו עומד אלא יושב ומצפצף סימן בשורה הוא: **אארעא.** שאין דרכו כן: **בי כרבא.** חרישה: **גללא.** אבן גלל מן המרום: **בדייא.** כמו בדאה. בדאי ושקרן ולפיכך לקה: העמקי ובראשי יונים לקמיה מפרש: **אטו קמן קאי.** כיון דלמינהו נמי עורב קא מפרשת ליה ועורב קמא דלא יהבת ביה סימנא הי ניהו וכי בידו היה התנא אוחזו ומראה זה עורב סתם היה לו לומר עורב זה עורב פלוני: חמה אצל צל נראית עמוקה וכן כל לבן ושחור בבשר נראה הלבן עמוק כן בהרת לבנה היא: **בריש יוני.** לפני היונים: **זה הנץ.** אשפרוי"ר: **בר חיריא.** שרינקא. והכא ליכא לאקשויי אטו קמן קאי דהא לא קאמר למינהו זה נץ פלוני ש"מ אין לך קרוי נץ אלא אחד: **חסידות.** מחלקת מזונותיה: **שמנאפת.** כמו התאנף בי (דברים ד) בספר ויקרא [יא] כתיב ואת הדאה ואת האיה למינה ובמשנה תורה [יד] כתיב והראה ואת האיה והדיה למינה: **אבוה דאמך.** רב חנן בר (ל)רבה שהיה חמיו דרב חסדא בעשרה יוחסין (קדושין דף פא:): דהאנפה למינה דליה דויקרא למינה למינו דעורב למינהו דנך: **דאה.** דויקרא וראה דמשנה תורה אחת היא:

מכדי

הא באתרא דשכיחי פרס ועוזניה. פירש הקונטרס דבאתרא דשכיחי חיישינן משום דדמו לפרס ועוזניה שמא מינם הוא וקשה דאם כן בכל דוכתא ליתסרו אלא נראה לפרש דודאי לאו ממינייהו הם אלא באתרא דשכיחי חיישינן משום דדמו לפרס ועוזניה ומיחלפא בהם אבל באתרא דלא שכיחי ליכא למיחש למידי ושרו:

באות שבעופות קיפוף. שלשה מיני קיפוף הם האי שהוא באות שבעופות וזהו תנשמת כדקאמר דתנשמת הוא באות שבעופות ועוד יש כוס וינשוף דמתרגמינן קריא וקיפופא והוא ניהו דאמרינן בהמפלת (נדה דף כג.) דעייניהם הולכות לפניהם כשל אדם כמו קריא וקיפופא ובברכות פרק הרואה (דף נז:) אמרינן כל מיני עופות יפים לחלום חוץ מקריא וקיפופא ועוד יש קיפוף אחר שהוא חיה כדאמרי' נמי בפרק הרואה (ג"ז שם ע"ש) כל מיני חיות יפין לחלום חוץ מן הפיל והקוף והקיפוף וכן בפ"ק דבכורות (דף ח.) הארי והדוב הנמר והקוף והקיפוף לשלש שנים:

הנ"ץ זה הנץ. הכא לא שייך למיפרך אטו קמן קאי דקאמר זה הנץ (ס)דהא קאמר זה הנץ זהו אותן שקורין נץ אבל לעיל דעורב העמקי נמי קרוי עורב שייך למפרך מה זה מפורש יותר מזה:

נ"ץ. פירש בקונט' אשפרוי"ר ואי אפשר לומר כן דהא נץ הוא מי"ט עופות ואינן דורסין כדפירש לעיל וחזינן ליה לאשפרוי"ר דריס בין לפירוש הקונטרס בין לפירוש ר"ת שלוכד העוף ואוכלו מחיים וכמו כן טוענין גבי נשר שקורין איגל"א ואינו דנשר יש לו ד' סימני טומאה ואיגל"א יש לו אצבע יתירה וכן אמר דקורא הוא קוק"ו בלעז ואינו דאותו קוק"ו בחזקת טמא מחזקינן וקורא טהור הוא כדמוכח בפ' שילוח הקן (לקמן קלח: קמ:) דר' אליעזר מחייב בשילוח מפני שהוא טהור ורבנן לא פליגי אלא מפני דרובץ על ביצים שאינן שלו אבל כולהו מודו דגופו טהור:

למה

מסורת הש"ס

א) [לעיל מט: שבועות מח.], ב) [לעיל ט.], ג) [וזה כוונת התרגום ושלי טעות רש"י כמותם], ד) [ילקוט איתא באות ובערוך איתא בואת וגרש"ל גרים באות פי' מאום], ה) [גיר' הערוך קיק כדאיתא שבת כח. עוף אחד יש וכו' ע"ש ערך קק א'], ו) [ילקוט איתא בדאה ועיין פרש"י דהכא ד"ה בדייא], ז) וגי' הרי"ף כך עורב זה עורב אוכמא את כל עורב להביא עורב העמקי והבא בראשי יונים למינו להביא את הזרזיר למינהו להביא קטנית לבנה וכ"ג רש"ל, ח) [ג"ל עורב], ט) [עיין תוס' כתובות מט: ד"ה הא בחיורא וכו'], י) [כ"כ פד. וש"נ], כ) [ויקרא יא], ל) [ג"ל רבא], מ) [ג"ל דהכי קאמר].

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' אנפה שמנאפת עם חברותי' כצ"ל וכן ברש"י:

◆

הגהות מהרי"ל לנדא

[א] רש"י ד"ה שהודו כפות וקורין לו פואו"ן שלבי"א. נ"ב דוקא זה שם לו שם לוי פואו"ן שלבי"א היינו פואו"ן היער אבל פואו"ן סתם בלי שם לוי הוא עוף טהור כמו שפי' רש"י לקמן קטו ע"א טייסא פואו"ן:

◆

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' ת"ר תנשמת. נ"ב בערוך ערך אותא כתב שהיא תרגום ירושלמי של תנשמת וכן מצאתיו בתרגום יונתן פ' שמיני ועיין כאן מהרש"ל פירש באות מלשון מאום.

◆

לעזי רש"י

פואו"ן שלבי"א [פאו"ן שלוו"א]. טווס-בר.
צואיט"א. ינשוף.
טלפ"א. חולד.
צואיט"א. ינשוף.
קלב"א שורי"ן. עטלף.
טלפ"א. חולד.
אשפרוי"ר [אישפרווי"ר]. נץ.

◆

מוסף רש"י

כמראה חמה עמוקה מן הצל. עמוק הדיינו שפל, כמראה חמה שנראית עמוקה, שפל, מן הצל (בכורות מא.).

עין משפט נר מצוה

רנט א מיי' פ"א מהלכות מאכלות אסורות הלכה יד:

◆

תורה אור השלם

1. צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶךָ תְּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְיָ: תהלים לו ז
2. וְאֶת הַתִּנְשֶׁמֶת וְאֶת הַקָּאָת וְאֶת הָרָחָם: ויקרא יא יח
3. אֶשְׁרְקָה לָהֶם וַאֲקַבְּצֵם כִּי פְדִיתִים וְרָבוּ כְּמוֹ רָבוּ: זכריה י ח
4. רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחֹרוֹת כָּעוֹרֵב: שיר השירים ה יא
5. וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת הַנֶּגַע וְהִנֵּה מַרְאֵהוּ עָמֹק מִן הָעוֹר וּבוֹ שֵׂעָר צָהֹב דָּק וְטִמֵּא אֹתוֹ הַכֹּהֵן נֶתֶק הוּא צָרַעַת הָרֹאשׁ אוֹ הַזָּקָן הוּא: ויקרא יג ל
6. וְאֶת הַדָּאָה וְאֶת הָאַיָּה לְמִינָהּ: וְאֵת הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְאֶת הַדּוּכִיפַת וְאֶת הָעֲטַלֵּף: אֵת כָּל עֹרֵב לְמִינוֹ: ויקרא יא יד,יט,טו
7. וְאֵת בַּת הַיַּעֲנָה וְאֶת הַתַּחְמָס וְאֶת הַשָּׁחַף וְאֶת הַנֵּץ לְמִינֵהוּ: דברים יד טו

◆

רבינו גרשום

שתיא חמרא ובת שתיא חמרא. שמן של עופות. שהודו כפות שיש לו בראש כעין טווס וכפות: כי הוה חזי נמלה אמר צדקתך כהררי אל כלו' שנושא משאוי עליו גדול ממנו: כי הוה חזי שלך אמר משפטיך תהום רבה כלומר שמביא מזונותיו מתהום רבה: לקני ובטני שם עופות: הא באתרא דשכיחי פרס ועזניה כו' כלומר פרס ועזניה אית בהו חד סימן וטמא והכי קאמר היכי דשכיחי פרס ועזניה אין אוכלין משקנאי ובטנאי דהן יש להן סי' אחד שאין דורסין וגזרינן בהו משום פרס ועזניה: במערבא מנגדין עלייהו על קקואתא. כיון שבאה [רחם] באו רחמים לעולם אלו גשמים: ההוא בדאה הוה כלומר לא היתה רחמה ממש: כמראה חמה עמוקה מן הצל: א) בן ח' ההדיא שאיד נקא באות שבעופות ייוטא בלע"ז שפורחת בלילה ולא ביום. אי שכרתי טלפא: שמנאפת על חברותיה לשון אף וחרון.

א) נראה דל"ל מאי בר חיריא שורינקא: באות שבעופות יוטא בלע"ז באות שבשרצים טלפא.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones